

Arrest

nr. 155 100 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 26 juni 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op (...)1977.

Op 26 juni 1984 werd verzoeker in het Vreemdelingenregister ingeschreven.

Op 7 april 1993 werd verzoeker in het Bevolkingsregister ingeschreven.

Op 13 februari 2009 werd verzoeker ambtshalve afgevoerd uit het Rijksregister.

Op 30 januari 2013 richtte verzoeker een verzoek aan de stad Antwerpen om terug ingeschreven te worden.

Op 18 juni 2013 besliste de gemachtigde geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek, wegens gebrek aan een geldige verblijfsvergunning.

Op 6 februari 2014 diende verzoeker een eerste aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 4 augustus 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nu volgens de gemachtigde onvoldoende was aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn vader, de heer B.A. van Belgische nationaliteit, de referentiepersoon (bijlage 20).

Op 24 september 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van descendent ten laste van zijn vader, de heer B.A.

Op 4 november 2014 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 18 maart 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2014 werd ingediend door:

Naam: B., R. (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Immers, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 04.11.2014 geregistreerd staat als 'tijdelijk afwezig' aangezien hij momenteel in de gevangenis van Antwerpen verblijft. Bijgevolg is hij niet ten laste van zijn vader, maar van de Belgische staat.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Verwerende partij geeft als enige reden voor de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoonst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Uit het rijksregister blijkt dat verzoeker sinds 4 november 2014 geregistreerd staat als tijdelijk afwezig omdat hij in de gevangenis verblijft. Dit zou verzoeker ten laste maken van de Belgische staat, in plaats van ten laste van zijn vader.

Ten eerste is het zo dat verwerende partij enkel mag vereisen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. In het arrest van 9 januari 2007, zaak C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, heeft het Hof van Justitie het begrip 'ten laste zijn' geïnterpreteerd. “35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).” De verzoeker is dus ten laste van de referentiepersoon als hij materieel ondersteund wordt door deze, wat verzoeker genoegzaam heeft aangetoond sinds zijn vorige aanvragen. Verwerende partij meent dat het feit dat verzoeker in gevangenschap leeft uitsluit dat hij nog ten laste is van zijn vader, maar het feit dat zijn vader hem materieel steunt is volgens het Hof van Justitie voldoende. Het Hof verduidelijkt verder: “36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).” “37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.” Het feit dat verzoeker na zijn aanvraag gezinshereniging werd opgesloten is dus van geen tel. Verwerende partij dient immers de noodzaak van materiële steun nagaan op het moment dat het verzoek werd ingediend, i.e. op 24 september 2014. Zij heeft verzuimd dit te doen.

Ten overvloede dient er opgemerkt te worden dat het loutere feit dat verzoeker in gevangenschap leeft niet uitsluit dat hij ten laste van zijn vader is. Zoals boven reeds opgemerkt dient er enkel aangetoond te worden dat verzoeker materieel gesteund wordt door de referentiepersoon. Maar er kan ook een analoge redenering gemaakt worden met het Le Bon arrest van 18 juni 1987, 316/85. Daaruit blijkt immers dat het feit dat de verzoeker maatschappelijke bijstand geniet die het mogelijk maakt in levensonderhoud te voorzien niet uitsluit dat die verzoeker ten laste is van de referentie persoon.

“Ten laste zijn” is een feitelijke situatie, waarbij de redenen voor het ten laste zijn van geen tel zijn, en waarbij de vraag of de verzoeker mogelijks in zijn eigen behoeften kan voorzien door arbeid niet ter zake doet. Er wordt aan herinnerd dat de principes inzake vrij verkeer breed dienen geïnterpreteerd te worden.

“22 Article 10 (1) and (2) of Regulation No 1612/68 must be interpreted as meaning that the status of dependent member of a worker's family is the result of a factual situation. The person having that status is a member of the family who is supported by the worker and there is no need to determine the reasons for recourse to the worker's support or to raise the question whether the person concerned is able to support himself by taking up paid employment.

23 That interpretation is dictated by the principle according to which the provisions establishing the free movement of workers, which constitute one of the foundations of the Community, must be construed broadly (see, most recently, the judgment of 3 June 1986 in Case 139/75 Kempf [1986] ECR 1741 at p. 1746). Moreover, it corresponds to the wording of the provision in question, whose German language

version ('Unterhalt gewähren') and Greek language version ('efoson synthreitai') are particularly clear in that respect.

24 The answer to the third question must therefore be that the status of dependent member of a worker's family, to which Article 10 (1) and (2) of Regulation No 1612/68 refers, is the result of a factual situation, namely the provision of support by the worker, without there being any need to determine the reasons for recourse to the worker's support." Verwerende partij had "ten laste zijn" niet zo eng mogen interpreteren dat louter gevangenschap dit uitsluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan ze werden genomen. In de motivering wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, nu hij momenteel in de gevangenis verblijft en dus ten laste is van de Belgische staat, zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Verzoeker stelt dat de opgegeven motieven de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet kunnen schragen. Met zijn inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van de toepasselijke bepalingen, namelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rekeninguittreksels en bewijzen van overschrijvingen aan de gemachtigde heeft overgemaakt die betrekking hebben op de periode van maart 2014 tot november 2014, en waaruit blijkt dat verzoekers vader in genoemde periode regelmatig stortingen deed op verzoekers rekening van gemiddeld 400 euro per maand. Uit het uittreksel uit het Rijksregister dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt echter eveneens dat verzoeker sinds 4 november 2014 is opgesloten in de gevangenis. Uit informatie die op 5 oktober 2015 door verweerder werd overgemaakt aan de Raad in het kader van artikel 39/62, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekers administratieve toestand ongewijzigd is, en dat hij dus nog steeds in de gevangenis is opgesloten. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat het feit dat hij werd opgesloten in de gevangenis op 4 november 2014, hetzij na het indienen van zijn verblijfsaanvraag op 24 september 2014, van geen tel is, aangezien de gemachtigde het 'ten laste zijn' en dus de noodzaak van materiële steun diende te beoordelen op het moment dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag indiende. Een andersluidend oordeel is volgens verzoeker strijdig met artikel 40*bis* *inuncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° *inuncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn vestigingsaanvraag nog loopt, ten laste te zijn van zijn vader. Er is immers in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De gezamenlijke lezing van de vereiste van het "te hunnen laste zijn" in artikel 40*bis*, § 2 eerste lid, 3° en de vereiste van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, leidt tot de conclusie dat de vereiste van de bestaansmiddelen bedoeld is om de descendent, te laste te nemen. Nergens kan gelezen worden dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent voorafgaand aan het indienen van de verblijfsaanvraag. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van statische Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest nr. nr. 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Verzoeker kan als descendent van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, minstens wordt dit niet aangetoond, zich in principe niet dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door verzoeker een verblijfsrecht te ontzeggen, diens Belgische vader het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013:

"B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, § 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, § 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, § 74)."

"68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie

verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci)”.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker voor zijn betoog dat de vraag of hij ten laste is van zijn vader na het indienen van de vestigingsaanvraag irrelevant is, geen steun vindt in het door hem aangehaalde arrest C-1/05 Jia van het Hof van Justitie van 9 januari 2007, waarin verwezen wordt naar het eveneens door verzoeker aangehaalde arrest 316/85 Lebon van 19 juni 1987.

Verzoeker citeert zelf de volgende paragrafen uit het arrest Jia:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C- 200/02, Jurispr. blz. I- 9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

In het arrest C-423/12 Reyes van 16 januari 2014 dat verweerder aanhaalt in de nota met opmerkingen heeft het Hof van Justitie aangaande het begrip “ten laste” met verwijzing naar het arrest Jia het volgende gepreciseerd:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.”

Uit het voorgaande blijkt dat volgens het Hof van Justitie de descendent van een Unieburger moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst, en dat het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent “het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen” hem niet kan aangewreven worden, noch “eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”.

De Raad dient echter op te merken dat het Hof met deze overwegingen aangaande de situatie wanneer de descendent van een Unieburger het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, geen uitspraak heeft gedaan over het ten laste zijn tijdens de periode die daaraan voorafgaat, namelijk gedurende de periode dat de vestigingsprocedure nog loopt en dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan.

Verzoeker meent met verwijzing naar het arrest Lebon nog dat het feit dat zijn vader hem materieel steunt volgens het Hof van Justitie voldoende is om te besluiten dat hij ten laste is van zijn vader, ook wanneer hij in gevangenschap leeft. Hij stipt eveneens aan dat volgens dit arrest het feit dat iemand

maatschappelijke bijstand geniet, die het mogelijk maakt in zijn levensonderhoud te voorzien, niet uitsluit dat die persoon ten laste is van de referentiepersoon.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of betrokkene het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht. De Raad kan het niet onredelijk achten dat de gemachtigde in het kader van een vestigingsaanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs dat deze in de gevangenis is opgesloten, aantoonde dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De gemachtigde geeft daarmee een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de *ratio legis* van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker *in casu* dienstig kan verwijzen naar de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ door het Hof van Justitie, nu het een situatie van gezinshereniging met een statische Belg betreft, wijst de Raad erop dat het Hof in het arrest Jia in § 36 inderdaad heeft gezegd, zoals verzoeker aanhaalt, dat het niet van belang is waarom betrokkene een beroep doet op materiële steun van zijn familielid. Het Hof van Justitie verwijst daarbij naar de vaststelling in het arrest 316/85 Lebon van 19 juni 1987, dat verzoeker eveneens aanhaalt, dat dergelijke uitlegging logisch voortvloeit uit het beginsel dat de bepalingen aangaande het vrij verkeer van werknemers ruim moeten worden uitgelegd. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat het Hof daarbij heeft gepreciseerd in § 37, die verzoeker eveneens citeert in het verzoekschrift, en in de slotconclusie van het arrest Jia voor recht heeft verklaard dat om vast te stellen of betrokkene ten laste is van zijn familieleden de “noodzaak van materiële steun” dient beoordeeld te worden, met andere woorden of betrokkene gezien zijn economische en sociale toestand “niet in staat [is] om in [zijn] basisbehoeften te voorzien”. Zoals verweerder aangeeft, heeft het Hof vervolgens ook in het arrest C-423/12 Reyes van 16 januari 2014 herhaald en verduidelijkt dat het familielid “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid” van de Unieburger dient aan te tonen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker *in casu* weliswaar bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem enige materiële steun biedt, maar dat waar verzoeker verwijst naar zijn vorige aanvragen, moet worden vastgesteld dat de gemachtigde reeds de aanvraag van 6 februari 2014 op 4 augustus 2014 had geweigerd omdat hij volgens de gemachtigde op basis van stortingen van zijn vader onvoldoende had aangetoond in het verleden ten laste van hem geweest te zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen de voormelde beslissing geen beroep heeft aangetekend. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker met de stortingen niet de noodzaak van dergelijke materiële steun of een situatie van reële afhankelijkheid aannemelijk heeft gemaakt, nu hij in de gevangenis verblijft en niet wordt betwist dat de Belgische staat bijgevolg in zijn basisbehoeften voorziet. Tot slot weze opgemerkt dat de situatie in de zaak Lebon, waarin het Hof van Justitie in § 20 heeft gesteld dat de aanvraag van een leefloon (“minimex”) op zich niet de status van een afhankelijk gezinslid van een werknemer kan aantasten, zoals verzoeker aanvoert, anders is dan *in casu*, nu dit voor mevrouw Lebon had kunnen aanleiding geven tot het intrekken van de “minimex” of het verlies van het verblijfsrecht. *In casu* gaat het niet om een beëindiging van verblijf.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde in redelijkheid kon oordelen dat gezien de feitelijke situatie *in casu* verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn vader, nu hij in de gevangenis verblijft. Een redelijke verhouding tussen de motieven en het dispositief wordt aangenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 40*bis* en 40*ter* wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker nog meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker laat echter na uiteen te zetten met welke elementen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening zou hebben

gehouden, of op welke wijze laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen, minstens valt zijn pleidooi samen met zijn uiteenzetting aangaande de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel, in zoverre het op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd, minstens om de *supra* aangehaalde redenen ongegrond is.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES